

MADÁR JÁNOS

Gyász és csönd

Itt mindig csak temetünk,
élők között holtakat lelhetsz.
Gyász és csönd nyitja fekete szádat,
magadnak sohasem énekelhetsz.

Nem sirathatod el Isten
és ember előtt egyetlen végzeted.
Aki voltál a kegyetlen sorsban,
számkivetéstől tengődő életed.

Mert éheztél és tiszta szegények
penészes kunyhóiban nyomorogtál.
Szalmazsákokra dőlt az éjszaka,
testvéreidnek félve inni adtál.

Csak víz volt elég – és néha
a behorpadt bádokban tej.
Egyél – mondta szomorúan Anyád;
a szegénynek ezen a földön mért nincs hely?!

Méért nincs a gatyás, mezítlábas, éhes kisfiúnak
megtartó reménye?! Ki vigyáz rá,
hogy feljuthasson a porba fúlt tanyák
rettentő mélyéről a fényre?!

Hol van a Mindenható?! Hol van,
ha mindenhol létezik és mindent lát?!
Szemünkben túl sok a bánat ---,
holtaktól és szegényektől sír a világ.

Egyetlen verssorért

Egyetlen verssorért meghalni,
így múlok el a csönddel én is.
Néma szavaimat emelem kőnek,
az árvaság betemet íratlan mégis.

A föld méhéből gyökerek cipelnek
--- új s új forradalmat.
Tavasza menekül riadt rejtekéből,
ki ad majd nekem éneknyi hatalmat?!

Ki emel szívéhez tiszta
gyász alatt, szomorúan, félve?!
Éj, romlás, romolhatatlan szerelem,
fényes rög – hullnak az égre.

A csillagok mind szögesdrótok mögé
alkonyulnak; Raszkolnyikov létezik.
A bűn velünk született gyermek,
fölsír alvatlan szemünkben és vétkezik.

Bilincs kattan, a halhatatlanság
gyalázataért létezés kiált.
Élni és éltetni – ami fölemel;
vers a vershez hazatalált.

Hófehér lapok közt fénylik,
jövőt emel már boldogan.
Föl-fölhangzik a hatalmas égit,
összegyűjtöm és szétosztom magam.

Mert annyi itt a fájdalom,
sírhanthoktól feketül a lélek.
Nem mentheti meg az embert, csak az ég,
csak az egekig hullámzó ének.

Áldott legyen a tenger ---,
a legszebb szavak világgá mennek.
Hirdetik a fényt, újszülött fiaink
s lányaink szelíd arcát a kegyelemnek.

Oldozz fel minket, tűz ---,
égesse szívünket hűség és remény.
Gyöngéd béke, tavasz – hogy szóljon ránk
élő halott: a megváltó költemény.